

Géczi János

EZER VESZPRÉMI NAPLEMENTE

NE MONDJAM HADD

- részletek -

5

nem tudjátok
e nyílt torkú karsztoson
a hold mikor van nálam
nem tudom a hold
mikor telik nálatok
pedig szörcsögnek a nyelők
a fensíkon a fizikában
amelyik fölöttünk lebeg
az ónszín
csapnivaló másolat
de belelát a garatba
köpdösi szidolozza
a nagy szimbólum a tálát

158

lenni
a népdalban a jó
bakancsban járkálni
ha sár van
sítalpakon ha itt a hó

népdalban lenni jó
sárga rózsa szerelem
éjjel pörög a rokka
a pandúr jön lopakodva
nyughass fogja a nemzetvitát marokra

a népdalban nincs idővihar
benzingöz betűlárma
halacsát rak a lányka
ha már megszötte-varrta
kapdos bőven a gatyába

aki egyszer bekerült
az népdallakó marad
palackozza a szűzvizet
szagos ünnepekre fakad
nyelve szakad ha szél szalad

a népdalpolgár szelíd okos
orrát a dögkútnál befogja
átlátszó ünnep a borban
de pezsgőt iszik a tűzijátékon
ráismer arcára bármi okban

öngyilkost ment a vízből
a narkósnak fogja a kezét
lekváros kenyeret nyújt a gyerekeknek

gyere a népdalba
a népdalban láthatod mennyi a
hasznos a jó

de te hiába írsz dalokat
népdalba sosem fogsz bekerülni
beléd lövünk ha erre oldalogsz
mint amerikás gépet szétszerelünk
nem ismerheted az eseményeket

minket pedig ne szeress
felbéreltek a mifelénk nem lakók
hiába ismered a tengert ha vered
a feleségedet az autót
ennyit se számítasz pusztulj

a te dalod nem a mi népdalunk
nálad mindenki elbukik
a tájnak nincs óvó szelleme
bokraid alatt üzekednek erőszakoskodnak
az ősz meg sem érkezik
szégyelld magad

11

ha meggondolom
a magyar poézis nagyon türelmes
hagyja hogy szentantall
kiálljon az ormára
s pökhendi legyen
engedi a mutatóvályos
és tapsos nézői
az ő eszközeiben éljenek
hagyja uralkodni
a mellérendelt mondat
egyre több ízes gyűrűs gilisztáját
eszébe sem jut kikezdeni
mint nedvdús növényhúst a fereg
átrendezni a szerkezetet
kihúzni alóla a dobogót
elbontani a mutatóvályos bódét

az éntudattömött és arrogáns

szentantallok bár szaporodnak
azok maradnak amik: politikusok
eszükbe sem jut
ha már fegyvert csináltak belőle
egyszer a poézis visszalő
egyszer belefúrja magát festőkbe
egyszer megtanítja nekik
a magyar grammatikát
megmutatja hol az alkalmas hely
mire jó

akkor a poézis
ha meggondolom
a kettétört deszkalapok alól
vagy a törmeléket magáról letúrva
kidugja kandi tekintetű bohócfejét
rákacsint a népre
megvillogtat egy-két képzavart
visszaveszi a perselyt
nem kér a szagos jótéveszből
parasztnak munkásnak értelmiségnek
beáll a sorba népnek maradni

35

láttam egy eszme mit ér
mennyebe kerül ha osztják
én annyiba kerülök mint
a langy hasonlat s ha a -ba
nyakig elmerülök míg lopják
a szentháromság akkor
ott utól s el- - láttam
egy eszme mennyit ér
milyen az angyal (ki az) ha
hahaha tollától lefosztják
édes hazám tászs el
verj szájon ne mondjam
hadd legyek hűséges fiad

62

V
-tV · írok a miniszternek
hosszút amilyen hozzája illik
széles sorokon közeledem hozzá
hódolattal és stb.

várja a

V
-met

az enyémet várja
ha nem is a rádióból
sugározza önmagát feléje a

V

(a képet most hagyjam magára
egyszer fölhasználok:

V
mint tenyérnyi rádióadó)

rövidhullámhosszon
mintha csak haikukat
a miniszter mögött állók is várják
a szponzorok a kurátorok az kiestélyis ügyvivők
a belépőmre várnak
már jövök

jobb karomon a kikészített

V
-vel

mint más bálozó hosszúcombú nejjével
amely azonban mégis a minisztert szólítja meg
a lépcső hegyéről némán
és már vetkezik
hullajtja gőnceit neki
ha már egyszer a miniszter

V

-vel kíván hálni
s éppen az én vémmel

109

júliusban zsibbadnak
a drótban a voltak -
szikráznak a gyümölcsökben
a csöpp villamosszékek -
a jegyzetedből kilóg a férc egy ige •
szétvert kép darabjai
ó miféle lelkes szövegben
fogtok valaha egybeállni
miféle lélek lesz az
amely a többes számot feladja
a szikrázó egyesért
mint kollaboráns a partizánokat
kiskommunista a pártját

128

lenin dicséri majakovszkijt
a dunatévében kb. két hete
bizonyítva az avantgarde lefeküdt
alámászott a kommunistáknak
a múltban jelenben jövőben
inkább legyünk konzervek
csináljunk magunkból szentet
esténként nézzük a dunát
miként készül a rajzhíd
kopaszodik uljanov és uljanova
figyeljük fecseg a felszín
hogyan hallgat a mély
emlékezzünk mindez mihez vezet